

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 14:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove.

Af Lenger (VS) m.fl.
(Fremsat 3/10 85).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Forslagets indhold er, at der ikke længere skal gælde særlige valgbarhedsbetingelser for kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer. Efter forslaget vil en straf kun have den betydning, at et indvalgt medlem under selve afsoningen af en frihedsstraf ikke kan fungere som medlem.

Forslagets indhold er dog mere vidtgående, idet man, nok utilsigtet, ikke alene ophæver reglerne i § 34 a, stk. 2, om fortabelse af valgbarhed på grund af straf, men også reglerne i § 34 a, stk. 1 og 3, om fortabelse af valgbarhed af andre grunde, f.eks. hvis man flytter fra kommunen eller umyndiggøres.

Forslaget om en ophævelse af reglerne om fortabelse af valgbarhed på grund af straf er dog i sig selv et ganske vidtgående forslag....

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg bliver nødt til at bede indenrigsministeren om at kommentere det lovforslag, som er til behandling. Det er L 14.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Der kan man se, hvor stærkt det går.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg håber ikke, folketingets tempo er for hurtigt for ministeren.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jo, i dag er det, det må jeg indrømme, det er, fordi der var for få spørgsmål i spørgetiden. Men så fik man en forsmag på, hvad jeg vil sige om det andet forslag, som kommer om lidt.

Lovforslag L 14's formål er at forhindre kommunalbestyrelser og amtsråd i at uddelegere fastsættelsen af takster. Forslagsstillerne ønsker, at takstfastsættelse altid skal ske i et offentligt kommunalbestyrelsesmøde eller amtsrådsmøde. Karakteren og omfanget af de opgaver, der i dag varetages af kommunerne, er af en sådan art og et sådant omfang, at delegation er nødvendig. Jeg mener i øvrigt også, at delegationsmuligheden i høj grad er ønskelig, hvis kommunalbestyrelserne ikke skal drukne i detaljer og gå til i arbejde.

Delegationsmuligheden indebærer nemlig, at kommunalbestyrelserne kan koncentrere sig om de mere overordnede planlæggende, styrende og kontrollerende funktioner, som er deres opgave. Der er ingen mening med de stående udvalg, hvis der ikke fra kommunalbestyrelsens side skulle delegeres ud til dem på samme måde, som de må have mulighed for at delegere såvel økonomisk som beslutningsmæssig kompetence videre. Hvis de forskellige kommunale organer ikke har en mulighed for at få tillagt et betydeligt ansvar, vil interessen for arbejdet falde tilsvarende.

Udgangspunktet for delegation inden for kommunestyret er derfor, at der er fri adgang til delegation. Det er ikke en ret, der skal begrænses. Det er langt snarere en ret og en mulighed, som kommunalbestyrelserne burde bruge i langt højere grad, end det sker i dag. Hvis man er bange for delegationsmuligheden, skal man huske på, at delegationen gives af kommunalbestyrelsen. Finder kommunalbestyrelsen eller udvalget, at delegationen misbruges af den eller dem, der er delegeret til, er kommunalbestyrelsen eller udvalget altid i sin gode ret til at trække delegationen tilbage, og hermed sikrer man, at kommunalbestyrelsen har det formelle ansvar for, at delegationen ikke misbruges til nogle formål, som kommunalbestyrelsen ikke kan acceptere.

[Indenrigsministeren]

Et vigtigt element i regeringens moderniseringsprogram er netop uddelegering af størst muligt ansvar for opgavernes løsning og for økonomien. Det vil være i direkte modstrid med de opfordringer, jeg har udsendt til kommunalbestyrelser og amtsråd om at overveje mulighederne for at uddelegere ansvaret for økonomien, hvis der nu i styrelsesloven indføres et delegationsforbud på et så væsentligt og stort område som takstfastsættelserne.

Jeg må i øvrigt erindre om, at kommunerne fastsætter takster eller priser på en lang række ydelser ud over daginstitutionsområdet, som er nævnt i forslaget. I forhold til borgerne fastsættes der både takster og priser på ydelser som adgang til svømmehaller, billetter til den kommunale biograf, renovation, deltagelse i pensionistskovture, etablering af indkørsel til private grunde, abonnement på modtagelse af byrådets dagsordener og meget, meget mere.

Herudover fastsættes i kommunerne takster på ydelser til andre kommuner, f.eks. for ophold i daginstitutioner, indlæggelse på sygehuse m.v.

Skønmæssigt ville jeg anslå, at der er tale om langt over 1.000 takster, som, hvis forslaget gennemføres, skal behandles i kommunalbestyrelser og amtsråd. Det vil være en helt urimelig belastning af kommunalbestyrelser og amtsråd at tvinge dem til at forøge antallet af sager, der kræver mødebehandling i en sådan udstrækning. Forslaget ville dermed bryde totalt med regeringens bestræbelser for regelsanering.

Jeg mener tværtimod, at de ny kommunalbestyrelser, som vælges den 19. november, i høj grad bliver nødt til fordomsfrit at gennemgå, hvordan de kan tilrettelægge deres arbejde, så det sikres, at de netop ikke sidder og begraver sig i enkeltssager, men koncentrerer sig om den overordnede politik.

Regeringen mener, at kommunerne i stigende grad skal løse en række opgaver, som staten tidligere har taget sig af, og hvis denne decentralisering af opgaver skal ske betryggende, er det nødvendigt, at kommunalbestyrelser om amtsråd tilrettelægger deres arbejde sådan, at de er optimalt klædt på til at varetage opgaver og træffe beslutninger af en ganske anden størrelsesorden, end de tidligere har været vant til.

For at kommunalpolitikere ikke skal gå i knæ på denne opgave, er det nødvendigt, at man tilrettelægger arbejdet på en sådan måde, at politikerne ikke mister overblikket og ikke møder sig ihjel. Det betyder bl.a., at der må udstikkes nogle klare politiske mål, og at man derefter er villig til at delegere dels til embedsmændene, dels til institutionerne, dels til brugerorganer, f.eks. foreninger, inden for de fastlagte rammer.

Jeg er overbevist om, at en sådan politik vil give meget stor tilfredsstillelse hos de lokale politikere, hos embedsmændene, hos institutionernes ledere og medarbejdere, men sandelig også hos borgernes repræsentanter i brugerorganer og lokale foreninger, som vil få en helt anden mening i det store arbejde, de gør.

Det ville derfor ligge mig meget fjernt at sige ja til det forslag, som foreligger her, idet det vil gå i den direkte modsatte retning af den decentralisering af økonomisk og beslutningsmæssig kompetence, som er ønskelig, hvis vi skal videreudvikle og levendegøre vort kommunale styre, men som også er en simpel nødvendighed i det kommunale arbejde, hvis det skal have mening, og hvis det skal fungere sådan, at alle kan være med uden at gå til i administration, unødige møder og langsommelig beslutningstagning.

Jeg vil i øvrigt godt rette en misforståelse, som forslagsstillerne gør sig skyldige i, nemlig at den enkelte borger ikke har samme mulighed for at følge kommunalbestyrelsens indtægtspolitik som dens udgiftspolitik. Det står der i forslaget, og det er ikke rigtigt, idet både indtægter og udgifter skal fastsættes af kommunalbestyrelsen. Efter § 40 i den kommunale styrelseslov ligger bevillingskompetencen hos kommunalbestyrelsen, og den kan ikke delegeres til udvalg eller administration. Borgeren har derfor adgang til indblik i kommunalbestyrelsens indtægtspolitik, herunder i takstfastsættelser, med nøjagtig samme detaljeringsgrad, som gælder udgiftspolitikken.

Jeg skal altså understrege, at regeringen ikke kan gå ind for det fremsatte lovforslag. Tværtimod har jeg brugt det som anledning til – det undskylder jeg altså, og dog – at komme med nogle principielle betragtninger om, at det er i den direkte modsatte retning, vi skal.

Hanne Andersen (S):

Den ændring af styrelseslovene, der her foreslås, mener vi er en unødvendig detaljering af budgetbehandlingen i kommuner og amter. Det er også en unødigt centralisering, når det gælder budgetbehandlingen, for det er nemlig sådan, at hvis bare ét medlem af en kommunalbestyrelse ønsker taksterne for kommunale serviceydelser behandlet i et kommunalbestyrelsesmøde, skal det ske. Der er ikke brug for en lovændring. Det er ikke nødvendigt at være medlem af et stående udvalg for at få optaget sager på kommunalbestyrelsens dagsorden. I styrelseslovens § 11, stk. 4, står der bl.a.:

»Ethvert medlem af kommunalbestyrelsen kan for denne indbringe ethvert spørgsmål om kommunens anliggender samt fremsætte forslag til beslutninger herom.«

At bruge styrelsesloven er vigtigt. Derfor må kommunalbestyrelsesmedlemmer og amtsrådsmedlemmer bruge styrelsesloven flittigt og kræve sager, der vedrører kommunens anliggender, til behandling i kommunalbestyrelsen.

Betaling for serviceydelser angår i høj grad kommunen og dens borgere. Takster og betaling for serviceydelser er også en form for skatter, det hedder bare noget andet. Det er i hvert fald kroner og øre, der skal betales af de borgere, der har brug for serviceydelserne. Derfor skal kommunalbestyrelsesmedlemmer naturligvis skabe debat om taksterne, specielt institutionstaksterne. Det gøres i en del kommuner, og disse kommuner føler det helt naturligt. Debatten går i hvert fald livligt om betalingen for brug af daginstitutioner. Debatten er i disse kommuner mindst lige så livlig som den debat, der går om udskrivningsprocenterne, og det skal den også være.

Det er fuldt forståeligt, at ingen kan forstå det rimelige i, at en vuggestueplads i én kommune koster 1.740 kr. og i en anden kommune 980 kr. pr. måned. Jeg tror ikke, børn i den første kommune drikker mælk af forgyldte krus, og selv om mælkepriserne svinger i dette land, er det jo ikke dem, der er udslaggivende for forældrebetalingen, men alene den enkelte kommunalbestyrelses familiepolitik. At høje institutionstakster ofte følges af lave udskrivningsprocenter, understreger bare, at der er forskellig opfattelse af familiepolitik.

Det er enhver kommunalbestyrelses ret at beslutte og vælge også betaling for serviceydelser, men det er vigtigt, at det sker åbent og ikke fortaber sig i den almindelige budgetdebat, og bruges styrelseslovens § 11, kan det sikres.

I øvrigt er vi parate til at diskutere det, hvis der skal en tydeliggørelse til.

Karen Højte Jensen (KF):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Flemming Jensen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende betragtninger:

I de kommentarer, man hører fra mange af de folk, der ikke ønsker opstilling til det kommende kommunalvalg, hører man ofte, at vedkommende ikke har tid, at man nok har interessen, men at der er for mange møder, og ikke mindst at kommunalbestyrelsesmøderne mange steder har udviklet sig til diskussionsklubber.

Nu skal jeg på ingen måde søge at begrænse kommunalbestyrelsesmedlemmers talelyst. Det ville vist også være forgæves. For ikke at blive misforstået må jeg derfor føje til, at borgerne selvfølgelig skal have mulighed for at følge beslutningsprocessen, men det betyder ikke automatisk, at alt skal føres over i et byrådsmøde.

Ministeren har nævnt, at skal man følge forslagsstillerne, kan man risikere, at mere end tusind takster skal behandles i byrådene. Det, ja, selv et langt mindre tal vil betyde, at der bliver færre kræfter til det mere overordnede planlægningsarbejde. De stående udvalg har en betydelig funktion i det kommunale arbejde, og det kan ikke være urimeligt, at man delegerer også afgørelser af den her omtalte art til dem, der sidder her. I øvrigt er det jo noget, kommunalbestyrelsen selv bestemmer omfanget af. Det er min opfattelse, at den almene interesse for kommunalbestyrelsesarbejdet ikke ville mindskes, men øges med færre klare sager på dagsordenen.

Jeg skal henholde mig til ministerens mere principielle betragtninger, idet det konservative folkeparti ikke kan støtte dette lovforslag.

Svend Heiselberg (V):

Da mit partis ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, ikke kan være til stede ved dette

[Svend Heiselberg]

lovforslags behandling, skal, jeg sige, at venstre ikke kan tilslutte sig forslaget.

Efter venstres principielle opfattelse er det meget afgørende, at beslutninger lægges ud i de yderste bæredygtige led. Vi er med andre ord modstandere af den centralistiske indstilling, VS' forslag giver udtryk for.

Birthe Nielsen (SF):

Vi er fra SFs side meget positivt indstillet over for forslaget.

I den konkrete sag fra Vordingborg kommune havde kommunalbestyrelsen overladt til socialudvalget at træffe beslutning om taksterne i daginstitutionerne inden for årsbudgettet og havde – oven i købet inden beslutningen var truffet – varslet stigninger i institutionerne. Det synes vi i SF er forkert, og derfor mener vi også, at loven bør ændres, som VS foreslår. Selv om man klagede både til tilsynsrådet og til socialstyrelsen, fik kommunen ret.

Indenrigsministeren siger, at der bliver for meget at lave for kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Ja, vi havde da fra SFs side ikke noget imod, at man uddelegerede nogle flere beføjelser til befolkningen, så det kunne præge kommunens arbejde. Jeg mener i modsætning til ministeren, at jo mere aktive borgere man har i en kommune, jo mere indflydelse borgerne får, jo mere vil de være interesseret i det kommunale arbejde, og det vil præge forholdene i det hele taget i kommunen. Vi mener, at der skal være åbenhed, for at man bedre kan tage stilling til beslutningerne. Vi mener, at det forslag, der foreligger, giver kommunens borgere mulighed for at følge med i takspolitikken, hvad enten det drejer sig om taksterne i daginstitutioner eller andre af kommunens takster.

Der er et lille spørgsmål, jeg er usikker på, og som vi måske kan behandle i udvalget, men det kan være, at hr. Lenger kan give mig svaret her: drejer det sig også om de af staten fastsatte takster, eller er det udelukkende de takster, kommunen selv fastsætter? Det fremgår ikke klart og tydeligt af forslaget.

Som sagt støtter vi VS-forslaget. Vi mener heller ikke, at kommunalpolitikere skal kunne handle hen over hovedet på folk, hvad det, der er sket i Vordingborgsagen, tyder på. Det er blevet sagt heroppefra, at man ifølge

styrelseslovens § 11 kan gøre indsigelse, men det er det ikke alle der kan nå, fordi det er svært at sætte sig ind i, når man ikke har mulighed for at følge nok med på dette område. Vi synes, at det vil være en hjælp for borgerne, hvis man ændrer loven på dette punkt. Vi ville meget gerne ændre endnu flere ting, så borgerne fik mere indflydelse, men det er jo ikke det, forslaget handler om i dag. Vi vil da godt komme med nogle forslag om at uddelegere mere til borgerne i kommunerne, så det ikke er arbejdspresset for kommunalbestyrelserne, der bliver det afgørende.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Det radikale venstre er meget enige i de bemærkninger, som fru Hanne Andersen kom med om dette forslag.

Vi er godt klar over, at det drejer sig om en sag, borgerne er meget interesseret i, fordi den griber ind i deres personlige økonomi, og derfor skal der selvfølgelig være adgang til offentlighed omkring disse sager. Men det er der jo også, da ethvert byrådsmedlem kan forlange at få en sag i salen, hvis man synes, det er påkrævet.

Derimod mener vi, at det ville være utidig indblanding i det kommunale selvstyre, som vi ellers alle er meget ømme over, hvis vi begyndte at lovgive på dette område. Under alle omstændigheder er det jo kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for takstfastsættelsen.

Vi kan altså ikke støtte lovforslaget.

Kirsten Wind Rasmussen (CD):

CD kan ikke støtte dette forslag. Vi mener ikke, at man skal gøre det praktiske arbejde vanskeligere for kommunalbestyrelserne end højst nødvendigt. Vi mener, at der er kontrol nok ved beslutningen om at delegere opgaverne, der skal tages af kommunalbestyrelsen selv.

I øvrigt skal jeg benytte lejligheden til at understrege, at CD ikke ser decentralisering som et mål i sig selv, men det er et spørgsmål, vi vil komme tilbage til i andre sammenhænge.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke tilslutte sig forslaget. Vi er enige i indenrigsministerens betragtninger, det decentrale styre ønsker vi

[Steffensen]

styrket, og da forslaget går den direkte modsatte vej, må vi afvise det.

Poulsgaard (FP):

Der er meget hykleri herinde. Man vil lægge det hele ud til kommunerne, men de må jo ikke bestemme et klap. Det ser man på alle de ankeinstanser, der er. Det er ikke andet end noget hyklerisk, der skal siges her op til kommunevalget. Man kan somme tider spørge: hvor ønskeligt er det i et lille land som Danmark, at der skal være så forskellige regler ude i de forskellige kommuner? Det var måske på sin plads også for at begrænse bureaukratiet noget, at man gik mere over til centralt styre. Vi er jo trods alt et lille land, men det andet lyder jo smukt.

Vi har set på dette forslag, og der er meget i det, der taltaler os, det vil jeg ærligt indrømme. På nuværende tidspunkt kan jeg ikke sige endeligt ja eller nej til forslaget. Det er nok et af de forslag, der kommer i syltekrukken, men da det er fremsat til tiden, slipper det nok frem til en tredje behandling på et eller andet tidspunkt, og som det ligger i øjeblikket, så tror jeg nok, at vi siger ja, når det når så langt.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til hr. Poulsgaard og fru Birthe Nielsen for den positive holdning til forslaget.

Lad mig straks sige til fru Birthe Nielsen, at vores idé med at formulere det på denne måde er, at de takster, kommunalbestyrelsen har indflydelse på, skal fastsættes i offentlighed. Derimod mener vi ikke, at det har nogen særlig betydning, om takster, der opkræves af kommunalbestyrelsen, men fastsættes af staten, formuleres af kommunalbestyrelsen i offentlighed eller ej. Der er kommunalbestyrelsen jo uden indflydelse.

Måske vil jeg også sige tak til fru Hanne Andersen og fru Dagmar Mørk Jensen, men det skal jeg komme tilbage til.

Forslaget om, at kun kommunalbestyrelsen kan fastsætte takster i kommunen, er dybest set et ganske beskedent forslag. I en lang række kommuner vil det oven i købet kun have ganske begrænset betydning, for selv om indenrigsministeren siger, at kommunerne fastsætter måske tusind takster, er det trods alt sådan i en del kommuner, at de

fastsætter dem alle sammen i offentlighed i dag uden praktiske problemer. De gør det ved, at taksterne fastsættes i et bilag eller som et led i budgettet. Det er trods alt en offentlig behandling. Det adskiller sig fra andre kommuner, hvor man kun skriver i budgettet, hvor store indtægter der alt i alt skal følge af den ene eller den anden post. Det er ikke offentlig fastsættelse af taksterne.

Det er som nævnt i bemærkningerne ikke i alle kommuner, man har denne offentlighed, men dog i nogle, og vi mener, at det burde være en naturlig ting i alle kommuner. Mange mennesker berøres betydelig mere af de takster, der fastsættes for de enkelte ydelser, den kollektive trafik, institutionerne, end de berøres af skatteprocenten, og den fastsættes dog af den samlede kommunalbestyrelse, og dermed fastsættes den i fuld offentlighed. Det kan dreje sig om kollektiv trafik, det kan dreje sig om institutioner, og man kunne jo aldrig forestille sig – det ville også være i strid med loven – at fastsættelsen af den kommunale skatteprocent skulle delegeres ud til et eller andet udvalg.

Ministeren nævnte svømmehaller og pensionskovture og biografbilletter som eksempler på, hvad kommunalbestyrelserne skal tage stilling til på indtægtsiden. Jeg synes egentlig også, det var ganske interessant, om de takstfastsættelser skete i fuld offentlighed. Det er ikke uden betydning for børnefamilier, hvor meget de skal betale for at komme en tur i svømmehallen. Det er ikke uden betydning for pensionister, hvor meget de skal betale for at deltage i de aktiviteter, kommunerne står bag. Jeg synes i det hele taget, det er meget interessant for borgerne at kunne følge med i det.

De mennesker, for hvem takstfastsættelsen betyder mere end fastsættelsen af skatteprocenten, bliver flere og flere i disse år. Det gør de, fordi takstfinansieringen i de seneste år har betydet mere og mere på kommunernes indtægtside.

Det giver ikke tilstrækkelig gennemskuelighed for borgerne, at det samlede indtægtsbudget har været undergivet en offentlig behandling, for det kan være meget svært at udlede heraf, hvad taksterne vil blive. Det er ikke alle og enhver, der kan sætte sig ned og regne baglæns på en indtægtskonto i et budget.

[Lenger]

Der er et princip, der har været berørt flere gange både af ministeren og af en række af de borgerlige ordførere, og det vil jeg godt tage op.

Det er begrebet decentralisering. Man siger, at hvis man uddelegerer opgaver til kommunalbestyrelsernes stående udvalg, så er det decentralisering. Så må man undskylde os. Så forstår vi ikke det samme ved decentralisering. Ved decentralisering forstår vi, at man delegerer opgaverne ud til dem, de vedrører. En delegation fra kommunalbestyrelsen til udvalgene er ikke en delegation til dem, det vedrører. Det er en delegation til nogle andre, som de enkelte forhold vedrører lige så lidt som den samlede kommunalbestyrelse, men forskellen er, at det foregår bag lukkede døre.

Jeg er meget uenig med ministeren, når hun siger, at hvis man vedtager det forslag, vi har fremsat, så vil interessen for det kommunale arbejde falde. Vi mener tværtimod, at interessen vil stige, for der vil være flere sager, som vedrører den enkelte borger. Der vil være flere sager, hvor den enkelte borger kan føle på sin egen pengepung, at det er af betydning, hvad kommunalbestyrelsen beslutter.

Men først og fremmest glemmer indenrigsministeren i sit indlæg det, som er hele offentlighedselementet i forslaget om, at takster skal fastsættes på offentlige møder. Hun taler om kommunalbestyrelsernes bekvæmlichkeit og om de praktiske vanskeligheder, de kan få, men det, der er det virkelige argument for forslaget, er, at beslutninger, der er af så stor betydning for de enkelte borgere som takstfastsættelsen, bør tages i offentlige møder. Det element havde ministeren ikke med. Det er trods alt det væsentligste argument for forslaget.

Jeg synes i særdeleshed, det var interessant at få oplyst af ministeren, at øget offentlighed omkring den kommunale beslutningsproces er i strid med regeringens moderniseringsprogram, i strid med regeringens reglsanering. Det synes jeg var en ganske interessant oplysning at få. Det har vi nu i øvrigt altid ment at det var, men det er dog interessant, at ministeren selv siger det.

Jeg vil gerne sige til fru Hanne Andersen og fru Dagmar Mørk Jensen, der stort set havde den samme holdning, at vi synes ikke, det er tilstrækkeligt til at sikre offentlighed,

at et kommunalbestyrelsesmedlem kan kræve en sag sat på dagsordenen. Det er jo sådan, at et kommunalbestyrelsesmedlem ikke i alle tilfælde kan kræve en sag realitetsbehandlet, og der er trods alt en vis forskel på at kunne kræve den sat på dagsordenen og så at kunne kræve den realitetsbehandlet. De to ting følges ikke ad.

Hvis man ser på offentlighedselementet, må det, vi diskuterer, når vi diskuterer offentlighed i den kommunale forvaltning, vel være borgernes indsigt og borgernes mulighed for at følge med, ikke så meget de enkelte kommunalbestyrelsesmedlemmers. De har selvfølgelig krav på bedre arbejdsvilkår, men det må vel først og fremmest være borgernes interesser, det vedkommer. Der er trods alt en forskel på den måde.

Jeg forstod på fru Hanne Andersen, at der måske var en lille åbning fra socialdemokratiets side, og vi vil gerne diskutere en tydeliggørelse. Derfor vil jeg gerne henvise til, hvad jeg startede med at sige, nemlig at der på trods af alle de praktiske vanskeligheder, ministeren startede med at opregne her, faktisk er kommunalbestyrelser, der fuldt og helt følger det, som er intentionen med vores forslag, og som formår i offentlighed at fastsætte taksterne. Det er de kommunalbestyrelser, der allerede som et led i budgetbehandlingen fastsætter taksterne. De kommunalbestyrelser, der gør sådan, opfylder intentionerne i vores forslag, og de får ikke tusind ekstra sager at tage stilling til. De får et par sider ekstra til budgetbehandlingen og får mulighed for i forbindelse med den offentlighed, der er under enhver budgetbehandling, at tage en offentlig diskussion om, hvor store taksterne skal være.

Hvis fru Hanne Andersen med sit ønske om tydeliggørelse tænker på kommuner af den karakter, vil vi være indstillet på at ændre vores forslag eller eventuelt være med til at skrive i en betænkning fra udvalget, at forslagens intentioner er opfyldt, hvis man gør det på den måde, for så har man sikret offentlighed omkring det.

Det, vi har noget imod, er, at man vedtager en meget stor post på en indtægtskonto. Så står den dér og flagrer, ingen kan gennemskue den, og så er det i øvrigt op til udvalgene at foretage de nærmere beregninger, som meget, meget få borgere kan følge med i.

[Lenger]

Jeg synes, at fru Hanne Andersen havde fat i en rigtig ting i sit indlæg, og det var, at taksterne selvfølgelig er en form for skatter. Det er også det, vi har indset, det er også det, vi mener. Det betyder for os at se, at ligesom man aldrig kunne finde på at delegerede skattefastsættelsen ud til udvalgene, bør man selvfølgelig heller ikke kunne delegerede takstfastsættelsen ud til udvalgene, fordi taksterne som sagt betyder lige så meget for mange borgere som skatterne.

Jeg synes også, fru Dagmar Mørk Jensen havde fanget pointen. Hun sagde nemlig, at det drejer sig om offentlighed, og vendte så tilbage til at tale om kommunalbestyrelsernes offentlighed, hvor vi altså med forslaget tænker på borgernes offentlighed.

Da jeg bemærkede, at fru Hanne Andersen altså ville være med til en tydeliggørelse, og da jeg bemærkede, at fru Dagmar Mørk Jensen indledningsvis erklærede sig meget enig med fru Hanne Andersen, vil jeg gerne give den markering fra vores side, at vi synes, at formålet med forslaget er opfyldt i en række kommuner, og sådan mener vi at de andre skulle have pligt til at gøre for at sikre offentlighed omkring det. I og med, at det altså i praksis har kunnet opfyldes i en række kommuner, kan vi ikke acceptere indvendingen om, at det vil føre til praktiske vanskeligheder i alle de øvrige kommuner.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg skal ikke sige meget. Jeg synes, det er halvtendentiøst, at man står her og siger, at når kommunalbestyrelserne uddelegerer fastsættelsen af taksterne til udvalg, sker det ikke i fuld offentlighed. Det er ikke rimeligt, og det er ikke rimeligt af hr. Lenger at bagatellisere den ret, ethvert medlem efter den kommunale styrelseslov har til enhver tid at kræve en sag sat på kommunalbestyrelsens dagsorden.

Det er heller ikke rimeligt her at stå og sige, at offentlighed om kommunale spørgsmål ikke skulle være et led i regeringens almindelige politik. Det er ganske simpelt demagogi at stå og sige sådan.

Naturligvis er det meget vigtigt for os alle sammen, at de beslutninger, der træffes i kommunalbestyrelserne, træffes i så stor offentlighed som muligt. Det tror jeg også jeg understregede kraftigt med de bemærkninger,

jeg lagde ind i mit indlæg om, at beslutningskompetencen meget gerne skulle lægges så langt ud i leddene som overhovedet muligt, så borgerne kan være så meget med i processen som muligt. Så det er ganske simpelt ikke rigtigt at sige det, og jeg vil gerne understrege det, fru Hanne Andersen og fru Dagmar Mørk Jensen var inde på, nemlig at ethvert medlem til enhver tid har ret til at få taget en sag op til behandling i kommunalbestyrelsen, hvis man ønsker det.

Derudover skal man være opmærksom på, som jeg sagde i mit indlæg, at delegation bliver besluttet af kommunalbestyrelsen og til enhver tid kan trækkes tilbage af kommunalbestyrelsen, hvis den ikke finder, at delegationen forvaltes på forsvarlig vis.

Lenger (VS):

Jeg bemærkede godt, at ministeren i sit første indlæg sagde, at kommunalbestyrelsen kunne trække delegationen tilbage, men som jeg også sagde, er det ikke først og fremmest en eventuel utilfredshed i kommunalbestyrelsen, vi er ude efter med dette forslag. Vi er ude efter at sikre borgerne offentlighed omkring de beslutninger, som træffes, og som er af betydning for dem.

Det er ikke nogen garanti for borgerne, at ethvert kommunalbestyrelsesmedlem efterfølgende har mulighed for at få en sag sat på dagsordenen. For det første er der ingen garanti for, at det sker. Det er faktisk meget sjældent, at kommunalbestyrelsesmedlemmer beder om at få sager om takstfastsættelse sat på dagsordenen. For det andet er det ikke en given sag, at sagen bliver realitetsbehandlet. Og endelig håber jeg da ikke, at ministeren med sit sidste indlæg vil påstå, at udvalgs møderne i kommunalbestyrelsen er offentlige. Det er de mig bekendt ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse